

DE OPEN HOF

Vreemdelingschap: "Ik was een vreemdeling en jullie hebben mij gehuisvest" (Matth. 25: 35-44)

Vreemdelingen zijn zowel een bedreiging als een uitnodiging tot gastvrijheid in de Bijbel. In het Oude Testament is het oppassen geblazen met mensen die vreemde goden aanhangen. Het is ook uitkijken met vreemde, d.w.z. buitenlandse vrouwen. Koning Salomo was immers door hen ten val gekomen. Vreemd staat hier voor een geloof anders dan het geloof in de God van Israël. En het staat voor echtgenoten van niet-Joodse afkomst.

De nadruk ligt echter op de gastvrijheid. Een vreemdeling, die in je land verblijft, mag je niet onderdrukken. Heb hem/haar lief, zoals jezelf, staat geschreven. Jullie weten immers goed hoe het is om zelf vreemdeling te zijn geweest. In het Nieuwe Testament verdwijnt de vijandige en bedreigende vreemdeling uit beeld. Gastvrijheid ten opzichte van vreemden is in de Vroege Kerk een belangrijke christelijke plicht.

Gastvrijheid betekent in het Grieks letterlijk: "liefde tot de vreemdeling". Paulus hamert er op dat de niet-Joodse gelovigen bij Gods volk mogen horen. Zij zijn door Christus tot een volk gemaakt. En daarom behoort er in de christelijke gemeente blijvende aandacht voor de vreemdeling te zijn. Gastvrijheid bieden is de opdracht. Ook vanuit het perspectief dat christenen zelf vreemdeling zijn op deze aarde. Ze zijn niet *van* deze wereld, maar leven wel *in* deze wereld.

Welke vragen houd ik over aan deze opsomming uit de Bijbel?

1. *Hoe staat het met onze gastvrijheid?* We zijn, als kerk, aanwezig in het Inloophuis op de Markt, bij het Diaconaal Platform, bij de Voedselbank enz. Maar heeft deze deelname ook invloed op onze manier van geloven? Komen vraagstukken terug in de zondagse erediensten? Worden letterlijk vreemdelingen in onze huizen opgenomen? Wat maakt dat ook ik daar voor terugdeins? Neem ik het woord delen (alle goede gaven delen) niet te snel in de mond?
2. *Ontmoet de kerk vreemdelingen?* Ik betreur dat ICF een aparte kerk is geworden. Natuurlijk begrijp ik dat de taal een belemmering is. Maar dat is het toch ook in de ICF kerk? Als kerk steunen we ICF financieel. Dat is prima. We zouden naar de hoeksteen kunnen gaan, om vreemdelingen te ontmoeten. Dat doet het merendeel niet. Hebben we hierin niet de boot gemist van zelf een open kerk zijn, waarin vreemdelingen gastvrij ontvangen worden?
3. Het bovenstaande (nr. 2) gaat over "buitenlandse" christenen. *Hoe staan we ten opzichte van "vreemde" christenen?* De oecumene staat op een laag pitje in Veenendaal (en in heel Nederland). Is dat niet beschamend voor de "wereld", die niets van onze onderscheidingen begrijpt? Nog niet zo lang geleden was er een Wereldgebedsdag groep. Vrouwen uit de wereld bezonnen zich op een maatschappelijk thema en baden samen op de eerste vrijdag van de maand maart. Er waren zogeheten oecumenische diensten. Waar zijn ze gebleven?
4. *Ontmoetingen met anders gelovigen (dan christenen)* zijn er evenmin meer. Waar blijft de spirit, het elan om het gesprek met andersgelovigen aan te gaan?

Kortom: deze praktische richtlijn van Jezus kan nog wel wat concretisering gebruiken in de manier waarop wij kerk zijn. Voor zo'n bezinning en ontmoeting met "vreemden" is de 40 dagentijd passend. Droom je mee? Een "Witte Donderdag" viering vol divers gekleurde mensen die elkaars voeten wassen!

Ds. Aafke Rijken